Sami Ylistö,
Yliopistonopettaja, sosiaalityöntekijä
Jyväskylän yliopisto
7.12.2022

Asiantuntijalausunto eduskunnan tarkastusvaliokunnalle 7.12.2022

Asia: O 15/2021 vp Aktiivisen työvoimapolitiikan palveluiden kustannusvaikuttavuus

Kiitän mahdollisuudesta antaa asiantuntijalausunto aktiivisen työvoimapolitiikan palveluiden vaikuttavuudesta. Tarkemmin valiokunnan lausuntopyynnössä pyydettiin arvioimaan: 1) millaiset aktiiviset työvoimapolitiikan palvelut edistävät parhaiten heikossa asemassa olevien henkilöiden työllistymistä ja 2) miten näiden palveluiden vaikutuksia tulisi näkemykseni mukaan arvioida. Käsittelen lausuntoni alussa yleisellä tasolla heikossa työmarkkina-asemassa olevien työttömien työllistymiseen liittyvää problematiikkaa. Tämän jälkeen käsittelen heikossa työmarkkina-asemassa olevien työttömien työvoimapalveluita sekä niiden vaikuttavuuden arviointiin liittyviä kysymyksiä.

Heikossa työmarkkina-asemassa olevien työttömien työllistymisen esteet.

Heikko työmarkkina-asema on varsin liukuva käsite, joka koskettaa työkyvyltään hyvin erilaisia ihmisiä (Arnkil ym. 2012, 14). Heikossa työmarkkina-asemassa olevien työttömien työllistäminen suoraan avoimille työmarkkinoille ei välttämättä ole mahdollista, jolloin heidän auttamisekseen tarvitaan työnvälityspalvelun lisäksi muita palveluita. Työttömien palveluntarve määräytyy heidän yksilöllisten työllistymisen esteiden perusteella. Yksinkertaisimmillaan työllistymisen esteet johtuvat esimerkiksi siitä, että työttömien ammattitaito, koulutus, alueellinen sijainti, työkokemus tai osaaminen poikkeavat tarjolla olevista työpaikoista. Moniin näistä ongelmista voidaan vastata työvoima- ja koulutuspoliittisin keinoin. Tilanteesta tulee monimutkaisempi, mikäli työttömyyteen liittyy työ- ja toimintakyvyn vajeita, jotka kasautuvat erityisesti pitkäaikaistyöttömille. Pitkittyneeseen työttömyyteen liittyy moninaisia sosiaalisia ja taloudellisia ongelmia, minkä lisäksi työttömät sairastavat sekä kärsivät päihde- ja mielenterveysongelmista työssäkäyvää väestönosa huomattavasti useammin (Herbig ym. 2013). Työ- ja toimintakykyyn liittyvien työllistymisen esteiden ratkaiseminen ei ole mahdollista pelkästään koulutuksen ja työvoimapolitiikan viitekehyksessä. Tästä huolimatta työvoimapoliittisilla toimenpiteillä voi olla tärkeä rooli myös työ- ja toimintakyvyn vajeista kärsivien pitkäaikaistyöttömien kuntouttamisessa tai heidän toimintakykynsä ylläpitämisessä, koska työllistämistoimenpiteillä on arvioitu olevan sosiaalipoliittisia (Aho 2008) ja pehmeitä vaikutuksia (Alasalmi ym. 2022, 52–54).

Sami Ylistö,
Yliopistonopettaja, sosiaalityöntekijä
Jyväskylän yliopisto
7.12.2022

Heikossa työmarkkina-asemassa olevien työttömien auttaminen työvoimapoliittisin keinoin

Ensimmäinen heikossa työmarkkina-asemassa olevien työttömien auttamiseen liittyvä huomio liittyy TE-palveluiden alkuarviointiin. Koska työttömyyden on havaittu pahentavan erilaisia työ- ja toimintakyvyn ongelmia (Herbig ym. 2013), on ensiarvoisen tärkeää puuttua työttömien mahdollisiin työllistymisen ongelmiin mahdollisimman varhaisessa vaiheessa ennen kuin tilanne pääsee kriisiytymään. Onnistunut alkuarviointi mahdollistaa nopean reagoimisen työllistymisen esteisiin ja voi ennaltaehkäistä työttömyyteen liittyvää huono-osaisuuden kasautumista. Tästä näkökulmasta työttömien määräaikaishaastattelut ovat olleet oikeansuuntainen uudistus, koska aikaisemmin työ- ja toimintakyvyn ongelmat havaittiin varsin pitkällä viiveellä. Jatkossa TE-palveluiden alkuarviointia voisi olla mahdollista tukea käyttämällä apuna erilaisia työttömien itsearviointimenetelmiä, joiden tiedot tallennettaisiin TE-palveluiden asiakastietojärjestelmiin. Menetelmien suunnittelussa olisi hyvä ottaa huomioon myös mahdollisen seuranta-aineiston kerääminen, joka mahdollistaisi työvoimapoliittisten toimenpiteiden sosiaalipoliittisten vaikutusten nykyistä luotettavamman arvioimisen. Alkuarvioinnin menetelmien kehittäminen on erityisen tärkeää, koska heikentynyt työmarkkina-asema voi olla seurausta monenlaisista erilaisista tekijöistä. Sen vuoksi heidän auttamisekseen tarvitaan useita rinnakkaisia menettelytapoja, mikä korostaa omalta osaltaan alkuarvioinnin ja toimenpiteiden kohdentamisen merkitystä. Kaikkein parhaat onnistumisen mahdollisuudet ovat sellaisilla työvoimapoliittisilla toimenpiteillä, jotka lähtevät liikkeelle asiakkaan henkilökohtaisista tarpeista ja tavoitteista.

Toinen heikossa työmarkkina-asemassa olevien työttömien auttamiseen liittyvä huomio on, että kaikkein heikoimmassa työmarkkina-asemassa olevien työttömien työvoimapoliittinen aktivointi voi jopa heikentää heidän tilannettaan entisestään. Vaikuttavuuden näkökulmasta tämä on iso ongelma. Erityisen kielteinen vaikutus on toimenpiteillä, jotka keskeytyvät ja johtavat työvoimapoliittisiin sanktioihin ja asiakkaan katoamiseen palveluiden piiristä (Ylistö & Husu 2021; Ylistö 2022). Myöskään työvoimapoliittiset sanktiot eivät tuota kaikkein heikoimmassa työmarkkina-asemassa oleville työttömille niitä käyttäytymiseen liittyviä muutoksia, joita niillä tavoitellaan (Ylistö 2022). Sen vuoksi erityisesti perustoimeentulotuen sanktiota tulisi arvioida uudelleen varsin kriittisesti, koska on suuri riski, että ne eivät kannusta työttömiä työllistymään tai palveluiden piiriin. Sen sijaan perustoimeentulotuen sanktiot todennäköisesti lisäävät kaikkein vaikeimmassa asemassa olevien työttömien ahdinkoa ja tästä johtuvat kustannukset saattavat siirtyä esimerkiksi täydentävään ja ehkäisevään toimeentulotukeen. Tällä hetkellä ei ole saatavilla tutkittua tietoa siitä, miten yleisiä

erilaiset työvoimapoliittisten toimenpiteiden kielteiset vaikutukset ovat ja mitkä ovat niiden kustannukset yksilöille ja yhteiskunnalle.

Kolmas heikossa työmarkkina-asemassa olevien työttömien auttamiseen liittyvä huomio liittyy kuntoutukseen. Varsinkin pitkäaikaistyöttömien työllistymistä vaikeuttavat moninaiset työ- ja toimintakyvyn vajeet, ei heidän työllistymisensä ongelmia voida ratkaista puhtaasti työvoimapoliittisessa viitekehyksessä. Heidän osaltaan työ- ja toimintakykyä tukemaan tarvitaan yhteistyötä sosiaali- ja terveydenhoitopalveluiden kanssa. Työllistymistä edistävä monialainen yhteispalvelu on ainakin työttömien subjektiivisten kokemusten perusteella varsin lupaava palvelukokonaisuus (Mäntysaari & Ylistö 2021). Tutkimuksemme mukaan monialaisen yhteispalvelun asiakkuus lisäsi työttömien hyvinvointia, vaikkakaan muutokset eivät olleet tarkastelujaksolla tilastollisesti merkitseviä. Laskelmiemme mukaan monialaisen yhteispalvelu voi olla pitkäaikaistyöttömien asiakkaiden elämänlaadun näkökulmasta myös kustannusvaikuttavaa (Klavus ym. 2020). Nämä tutkimustulokset viittaavat siihen suuntaan, että heikossa työmarkkina-asemassa olevien työnhakija-asiakkaiden työvoimapalvelut tarvitsevat tuekseen erilaisia sosiaali- ja terveydenhuoltopalveluita, jotka on organisoitu asianmukaisiksi kokonaisuuksiksi.

Neljäs heikossa työmarkkina-asemassa olevia työttömiä koskeva huomio on se, että kaikkia työttömiä ei ole mahdollista työllistää avoimille työmarkkinoille edes vahvojen subventioiden avulla. Heidän osaltaan tarvitaan työvoimapoliittista ja sosiaalipoliittista keskustelua, mikä on heidän kohdallaan kaikkein mielekkäin ratkaisu. Tällä hetkellä palkkatyöhön yritetään kuntouttaa ja aktivoida myös sellaisia työttömiä, jotka luokiteltiin työvoiman ulkopuolisiksi vielä muutama vuosikymmen sitten (Arnkil ym. 2012, 17). Samalla myös työkyvyttömyyseläkkeen myöntökriteerejä on kiristetty (Määttä 2012), minkä vuoksi on syntynyt työttömien ryhmiä, jotka eivät pääse työkyvyttömyyseläkkeelle, mutta eivät myöskään työllisty avoimille työmarkkinoille. Tästä voi seurata toimenpidekierre (Haikkola ym. 2017, 74; Elonen ym. 2017, 292), joka ei johda työllistymiseen avoimille työmarkkinoille. Tästä huolimatta toistuva työllistämistoimenpiteisiin osallistuminen voi olla työttömän omasta näkökulmasta mielekästä, mutta se tapahtuu muiden kuin työllistymiseen liittyvien tavoitteiden vuoksi (Ylistö 2022). Tutkimuksissa on havaittu, että työllistämistoimenpiteet voivat auttaa lievittämään työttömyyteen liittyviä hyvinvoinnin vajeita (Sage 2015). Tässä yhteydessä on syytä miettiä, ovatko työvoimapoliittiset toimenpiteet tehokas tai asiakkaiden näkökulmasta mielekkäin tapa tuottaa näitä positiivisia hyvinvointivaikutuksia vai olisiko siihen olemassa parempia tapoja. Tähän kysymykseen ei nykyisen tieteellisen tiedon avulla ole mahdollista vastata ja sen vuoksi uusia arviointitutkimuksia tarvitaan.

Viides ja viimeinen heikossa työmarkkina-asemassa olevien työttömien auttamiseen liittyvä huomio liittyy työnantajien palkkausvaatimuksiin. Työttömyyden hoitoon liittyvässä poliittisessa ja yhteiskunnallisessa keskustelussa on varsin heikosti huomioitu työelämän yleisessä vaatimustasossa tapahtuneet muutokset. Työelämän vaatimukset ovat kasvaneet viime vuosikymmeninä työn intensiteetin ja siihen liittyvien osaamis- ja oppimisvaatimusten lisääntymisen vuoksi (Hartikainen ym. 2010; Mauno ym. 2019). Toki työtehtävien vaatimustasossa on suuria alakohtaisia eroja, mutta yleinen työelämän kehitykseen liittyvät trendi on selkeä. Lisäksi suomalaisilla työmarkkinoilla on tapahtunut tutkintoinflaatiosta, minkä vuoksi varsinkin alemman asteen tutkintojen työmarkkina-arvo on laskenut (Aro 2013). Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että aiempaa pienemmät ammattitaitoon tai työ- ja toimintakykyyn liittyvät ongelmat voivat muodostaa vaikeasti ratkaistavia esteitä työttömien työllistymiselle. Tätä ongelmaa on vaikeaa korjata pelkästään työvoiman tarjontapuolen, eli työttömiin työnhakijoihin kohdistuvin toimenpitein. Niiden lisäksi työvoimapolitiikassa olisi syytä harkita myös työvoiman kysyntää lisääviä toimenpiteitä, jotka auttavat vajaakuntoisia työttömiä ylittämään rekrytointikynnyksen. Tästä näkökulmasta vajaakuntoisia työllistävän Työkanava OY:n perustaminen Suomeen on oikeansuuntainen ratkaisu. Se voi olla erilaisiin tukitoimiin yhdistettynä tehokas tapa torjua työttömyyteen liittyviä inhimillisiä ja yhteiskunnallisia ongelmia. Se ei kuitenkaan tule soveltumaan kaikkein heikoimmassa työmarkkina-asemassa olevien työttömien auttamiseen, koska heidän työ- ja toimintakyvyn vajeet estävät työskentelyyn sitoutumisen.

Työvoimapoliittisten toimenpiteiden vaikutusten arviointi

Työvoimapoliittisia toimenpiteitä on arvioita tähän saakka lähinnä taloudellisin mittarein, joita ovat toimenpiteiden vaikutukset esimerkiksi työttömien tulokehitykseen, työllistymiseen ja koulutukseen (Sage 2015; Sage 2013). Nämä tiedot ovat laajasti saatavissa työllisyyspalveluiden asiakastietojärjestelmistä ja ne ovat tärkeä osa työllistämistoimenpiteiden vaikuttavuutta. Sen sijaan toimenpiteisiin liittyvien kustannusten arvioiminen on jo huomattavasti vaikeampaa, mikä hankaloittaa toimenpiteiden kustannusvaikuttavuuden arviointia (Alasalmi ym. 2022). Sen vuoksi työvoimapoliittisten toimenpiteiden kustannusrakenteeseen liittyviä tietoja tulisi kerätä systemaattisesti ja niitä tulisi käyttää osana työvoimapalveluiden johtamista ja kehittämistä myös poliittisen päätöksenteon tasolla. Sen vuoksi keskeinen osa työvoimapoliittisten toimenpiteiden vaikuttavuuden arviointia on työvoimapalveluihin liittyvien toimintamenoindikaattorien laatiminen ja seuranta. Vain niiden avulla on mahdollista saada kokonaiskuva työllistämistoimenpiteiden kustannusrakenteesta.

Toinen selkeä työvoimapoliittisten toimenpiteiden vaikuttavuuden arviointiin liittyvä kehittämistarve liittyy toimenpiteiden sosiaalipoliittisiin vaikutuksiin. Niiden merkitys korostuu vaikeassa työmarkkina-asemassa olevien työnhakija-asiakkaiden kohdalla, joilla on työ- ja toimintakyvyn vajeita. Esimerkiksi kuntouttavan työtoiminnan tavoitteena on tukea työttömän työnhakija-asiakkaan työ- ja toimintakykyä ja mahdollistaa sitä kautta vähitellen työllistyminen avoimille työmarkkinoille. Tällä hetkellä kuntoutukseen liittyvien tavoitteiden seuranta on satunnaista ja perustuu lähinnä erilaisiin satunnaisiin haastattelututkimuksiin. Kvantitatiivista seurantadataa näistä työllistämistoimenpiteiden sosiaalipoliittisista vaikutuksista on saatavilla varsin vähän. Tähän tarkoitukseen tarvitaan validoituja mittaristoja (Mäntysaari & Ylistö 2021) ja sen vuoksi työelämätutkan, 3X10D:n, ESY:n ja kykyviisarin kaltaisten kvantitatiivisten arviointimenetelmien kehittäminen on ensiarvoisen tärkeää. Tavoitteeksi tulisi asettaa, että tiettyjä tarkoituksenmukaisia työ- ja toimintakykyyn sekä työttömyyden pitkittymiseen liittyviä riskitekijöitä seurattaisiin säännöllisesti ja ne olisivat kiinteä osa ainakin vajaakuntoisten työttömien palveluprosessia. Lisäksi nämä tiedot tulisi tallentaa TE-palveluiden asiakastietojärjestelmään, jolloin niitä voitaisiin hyödyntää tilastollisissa analyyseissä. Tälläkin hetkellä TE-palveluiden asiakastietojärjestelmiin on tallennettuna paljon tietoa asiakkaiden työ- ja toimintakyvystä, mutta ne ovat suurimmaksi osaksi kirjausten muodossa. Sen vuoksi näitä tietoja on vaikeaa saada mukaan tilastollisiin analyyseihin.

Kolmas ja haasteellisin työvoimapoliittisten toimenpiteiden kustannusvaikuttavuuden arvioinnin taso liittyy työttömien palveluiden kokonaiskustannuksiin. Etenkin pitkäaikaistyöttömät asioivat usein työvoimapalveluiden lisäksi myös muissa julkisen sektorin palveluissa. Tällä hetkellä ei ole tietoa, miten työvoimapoliittisiin toimenpiteisiin osallistuminen vaikuttaa työttömien työnhakija-asiakkaiden sosiaali- ja terveydenhoitopalveluiden käyttöön. Tähän kysymykseen saattaisi olla mahdollista vastata erilaisia julkishallinnon rekisteritietoja yhdistämällä. Työvoimapoliittisiin toimenpiteisiin osallistuminen voi tuottaa odottamattomia kustannuksia tai säästöjä muissa julkispalveluissa. Niistä ei ole kuitenkaan tällä hetkellä saatavissa riittävästi tutkimustietoa.

Yhteenveto

Heikossa työmarkkina-asemassa olevien auttamiseksi tarvitaan useita rinnakkaisia toimenpiteitä, jotka huomioivat työttömien elämäntilanteissa olevat yksilölliset erot ja niistä johtuvat työllistymisen esteet. Heikossa työmarkkina-asemassa olevien

auttamisessa työllistymisen esteiden varhainen tunnistaminen on tärkeää, minkä vuoksi työttömien määräaikaishaastatteluita voidaan pitää hyvänä ratkaisuna. Työttömien alkuarviointiin on syytä panostaa jatkossakin, koska se mahdollistaa työttömien palveluntarpeen tunnistamisen ja ohjaamisen riittävien palveluiden piiriin. Lisäksi kaikkein heikoimmassa asemassa olevien työttömien työvoimapoliittiseen aktivointiin tulisi suhtautua erittäin varauksellisesti, koska heidän työ- ja toimintakyvyn rajoitteiden vuoksi työvoimapoliittisen toimenpiteet voivat vain vaikeuttaa heidän tilannettaan entisestään. Erityisesti toimeentulotukiasiakkaiden sanktioihin tulisi suhtautua kriittisesti, koska ne eivät todennäköisesti johda haluttuihin käyttäytymismuutoksiin työmarkkinoilla.

Heikossa työmarkkina-asemassa olevien työttömien työllistämisen edistämisessä myös kuntoutuksellinen näkökulma on tärkeä. Varsinkin pitkäaikaistyöttömät tarvitsevat työvoimapalveluiden lisäksi usein erilaisia sosiaali- ja terveydenhoitopalveluita, jotka auttavat heitä kuntoutumaan avoimille työmarkkinoille. Sen vuoksi heikossa työmarkkina-asemassa olevien työttömien auttamisessa monialainen yhteistyö on ensiarvoisen tärkeää. Siirtyminen hyvinvointialueelle aiheuttaa suuria muutoksia palveluiden organisoimisessa, mutta siitä huolimatta olisi tärkeää myös jatkossa tarjota työttömille mahdollisuus työllistymistä edistäviin monialaisiin palveluihin. Tällä hetkellä vaikeassa työmarkkina-asemassa olevien joukossa on myös paljon sellaisia työttömiä, jotka eivät pääse työkyvyttömyyseläkkeelle, mutta eivät myöskään työllisty avoimille työmarkkinoille. Heidän kohdaltaan olisi syytä miettiä erilaisten sosiaali- ja työvoimapoliittisia vaihtoehtoja, jotta työttömien näkökulmasta löydettäisiin kaikkein mielekkäin ja tehokkain ratkaisu. Lisäksi suomalaisessa työvoimapolitiikassa on viime vuosikymmeninä keskitytty huomattavissa määrin yksilökeskeisiin työllistämistoimenpiteisiin, mutta niitä olisi perusteltua täydentää myös työvoiman kysyntäpuolen toimenpiteillä. Ne voisivat auttaa erityisesti sellaisia työttömiä, joiden työ- ja toimintakyvyn vajeet ovat melko vähäisiä.

Työvoimapoliittisten toimenpiteiden vaikutusten arvioinnin osalta keskeistä olisi aiempaa tarkemman kustannustiedon kerääminen työvoimapoliittisten toimenpiteiden osalta. Vaikuttavuuden arvioinnin näkökulmasta olisi tärkeää myös erilaisia sosiaalipoliittisia vaikutuksia arvioivien mittaristojen sisällyttäminen osaksi TE-palveluiden asiakastietojärjestelmiä. Nämä mittaristot voisivat perustua esimerkiksi työttömien työnhakija-asiakkaiden määräajoin täyttämiin itsearvionteihin. Tällä tavoin olisi mahdollista saada nykyistä tarkempi kuva työvoimapoliittisten toimenpiteiden kustannuksista, mutta myös niiden sosiaalipoliittisista vaikutuksista. Lisäksi julkistalouden näkökulmasta olisi tärkeää arvioida asiakkaan käyttämien palveluiden

kokonaiskustannuksia, koska työvoimapoliittisiin toimenpiteisiin osallistuminen voi tuottaa yllättäviä kustannuksia tai säästöjä eri palvelusektoreilla.

Jyväskylässä 7.12.2022

Sami Ylistö

Lausunnossa hyödynnetyt lähteet:

Aho, Simo (2008) Miksi työvoimapoliittisten toimenpiteiden mitattu vaikuttavuus on keskimäärin alhainen? Työllistyvyyden parantamispyrkimysten arvioinnin keskeisten ongelmien tarkastelua. Hallinnon tutkimus 26(4), 45–60.

Alasalmi, Juho; Busk, Henna; Holappa, Veera; Oosi, Olli & Raukola, Antti (2022) Aktiivisen työvoimapolitiikan palveluiden kustannusvaikuttavuus. Helsinki: TEM.

Arnikil, Robert; Spangar, Timo & Jokinen, Esa (2012) Selvitys heikossa työmarkkina-asemassa olevien palveluista Pohjoismaissa, Alankomaissa, Iso-Britanniassa, Saksassa ja Ranskassa. Helsinki: TEM.

Aro, Mikko (2013) Koulutusekspansio ja koulutusinflaatio Suomessa vuosina 1970-2008. Yhteiskuntapolitiikka 78(2013):3, 287 - 303.

Elonen, Noora; Niemelä, Jukka & Saloniemi, Antti (2017) Aktivointi ja pitkäaikaistyöttömien monenlainen toimijuus. Janus 25(4), 280-296.

Haikkola. Lotta; Näre, Lena; Lähteenmaa Jaana (2017) Tunnistamisen institutionaaliset kontekstit. Nuoret työttömät aktivointitoimenpiteissä. Teoksessa Aaltonen & Kivijärvi (toim.) Nuoret aikuiset hyvinvointipalveluiden käyttäjinä ja kohteina.

Hartikainen, Armi; Anttila, Timo; Oinas, Tomi & Nätti, Jouko (2010) Is Finland Different? Quality of Work Among Finnish and European Employees. Research on Finnish Society, 3(3), 29-41.

Herbig, Britta; Dragano, Nico & Angerer, Peter (2013) Health in the long-term unemployed. Deutsches Arzteblatt International 110(23–24), 413–9.

Klavus Jan, Ylistö Sami, Forma Leena, Partanen Jussi, Rissanen Pekka & Mäntysaari Mikko (2020) Cost-Effectiveness of a multi-professional case management experiment in Finnish Labour Market Services. Nordic Journal of Health Economics

Mauno, Saija, Minkkinen, Jaana & Auvinen Elina (2019) Nakertaako työn intensiivisyyden lisääntyminen työssä suoriutumista ja työn merkityksellisyyttä? Vertaileva tutkimus eri ammattialoilla. Hallinnon tutkimus 38 (4), 271 – 288.

Mäntysaari Mikko & Ylistö Sami (2021) Työllistymistä edistävän monialaisen yhteispalvelun vaikuttavuus. Teoksessa Matthies Aila-Leena, Svenlin Anu-Riina & Turtiainen Kati toim. Tietoon perustuva aikuissosiaalityö. Helsinki: Gaudeamus, 250-266.

Määttä, Anne (2012) Perusturva ja poiskäännyttäminen. Akateeminen väitöskirja. Helsinki: Diakonia-ammattikorkeakoulu.

Sage, Daniel (2013) Activation, health and well-being: neglected dimensions? Int. J. Sociol. Soc. Policy. 33(1), 4-20

Sage, Daniel (2015) Do Active Labour Market Policies Promote the Well-Being, Health and Social Capital of the Unemployed? Evidence from the UK. Soc Indic Res 124, 319 – 337.

Ylistö, Sami & Husu, Hanna-Mari (2021) Neagative Emotional Consequences of Labour Market Activation Policies for Long-Term Unemployed Young Adults in Finland. International Journal of Sociology amd Social Policy 41(13), 1-15.

Ylistö, Sami (2022) Pitkäaikaistyöttömien nuorten asemoituminen työttömyysturvalaissa säädettyihin velvoitteisiin. Nuorisotutkimus 40(4).